

świadek, biegły lub tłumacz w ciągu dwóch tygodni od za-
wiadomienia go udowodni, że niestawiennictwo jego było
usprawiedliwione.

4. Niezależnie od skutków niestawiennictwa na rozpra-
wie, świadek, biegły i zainteresowany lub jego pracownik
mogą być zobowiązani do zwrotu kosztów wywołanych oczy-
wistą ich winą. Postanowienie izby morskiej w przedmiocie
zwrotu kosztów zapada po wysłuchaniu osoby, której zarzu-
cono winę.

Art. 57. Przepisy art. 56 ust. 1 i 3 mają również zastoso-
wanie w razie nieusprawiedliwionej odmowy złożenia zeznań
lub przyrzeczenia, przy czym w razie ponownej odmowy izba
morska może nałożyć na świadka ponownie grzywnę do
3.000 zł.

Art. 58. Na postanowienie odmowne wydane na podsta-
wie art. 56 ust. 3 oraz na postanowienia wydane na podsta-
wie art. 56 ust. 4 i art. 57 służy zażalenie.

Art. 59. 1. Izba morska może nałożyć grzywnę do 3.000 zł
na winnych nieprzestrzegania przepisów art. 21 ust. 3
i art. 28 ust. 2.

2. Na postanowienie wydane na podstawie ust. 1 służy
zażalenie.

Art. 60. Ostateczne postanowienie wydane na podstawie
art. 56 ust. 1, art. 57 i art. 59 ust. 1 oraz ostateczne postano-
wienie wydane w przedmiocie zwrotu kosztów, zaopatrzone
w zaświadczenie przewodniczącego izby morskiej, iż podlega
wykonaniu, stanowi tytuł wykonawczy dla egzekucji są-
dowej.

Rozdział VIII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 61. Izby morskie utworzone na podstawie ustawy
z dnia 18 marca 1925 r. o izbach morskich (Dz. U. Nr 36,
poz. 243 z późniejszymi zmianami) stają się izbami morskimi
w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 62. 1. W sprawach wypadków morskich, w których
wszczęto postępowanie przed dniem wejścia w życie usta-
wy, a nie rozpoczęto rozprawy w pierwszej instancji, w za-
kresie postępowania stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

2. W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie
ustawy rozpoczęto rozprawę w pierwszej instancji, stosuje
się przepisy dotychczasowe.

Art. 63. Traci moc ustawa z dnia 18 marca 1925 r.
o izbach morskich (Dz. U. z 1925 r. Nr 36, poz. 243, z 1930 r.
Nr 17, poz. 126 i Nr 76, poz. 600, z 1933 r. Nr 18, poz. 117,
z 1934 r. Nr 110, poz. 976 i z 1949 r. Nr 41, poz. 295).

Art. 64. Do czasu wydania przepisów wykonawczych do
ustawy w sprawach, które mają być uregulowane tymi prze-
pisami, obowiązują przepisy dotychczasowe.

Art. 65. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia
1960 r.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

321

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 14 listopada 1961 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 29 maja 1957 r. o warunkowym zwolnieniu osób odbywających
karę pozbawienia wolności.

1. Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r.
o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 29 maja
1957 r. o warunkowym zwolnieniu osób odbywających karę
pozbawienia wolności (Dz. U. Nr 11, poz. 69) ogłasza się
w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst
ustawy z dnia 29 maja 1957 r. o warunkowym zwolnieniu
osób odbywających karę pozbawienia wolności (Dz. U.
z 1957 r. Nr 31, poz. 134 i z 1960 r. Nr 11, poz. 69), z uwzględ-
nieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed
dniem wydania jednolitego tekstu oraz z zastosowaniem cią-
głej numeracji artykułów i paragrafów.

2. Jednolity tekst nie obejmuje:

- 1) art. 14 ustawy z dnia 29 maja 1957 r. o warunkowym
zwolnieniu osób odbywających karę pozbawienia wolno-
ści (Dz. U. Nr 31, poz. 134) w brzmieniu:
„Art. 14. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia”;
- 2) art. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o zmianie niektó-
rych przepisów ustawy z dnia 29 maja 1957 r. o warun-
kowym zwolnieniu osób odbywających karę pozbawienia
wolności (Dz. U. Nr 11, poz. 69) w brzmieniu:
„Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia”.

Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki

Załącznik do obwieszczenia Ministra
Sprawiedliwości z dnia 14 listopada
1961 r. (poz. 321).

U S T A W A

z dnia 29 maja 1957 r.

o warunkowym zwolnieniu osób odbywających karę pozbawienia wolności.

Art. 1. § 1. Skazanego na karę pozbawienia wolności
można warunkowo zwolnić z odbycia reszty kary, jeżeli jego
tryb życia, charakter i warunki osobiste oraz zachowanie

się w czasie odbywania kary pozwalają przypuszczać, że po
zwolnieniu będzie stosował się do zasad współżycia społecz-
nego, a w szczególności nie popełni nowego przestępstwa.

§ 2. Warunkowe zwolnienie może dotyczyć również skazanego na zastępczą karę pozbawienia wolności.

Art. 2. § 1. Warunkowe zwolnienie może nastąpić po odbyciu przez skazanego co najmniej dwóch trzecich kary, nie wcześniej jednak niż po sześciu miesiącach.

§ 2. Warunkowego zwolnienia nie stosuje się, jeżeli skazanie nastąpiło za przestępstwo popełnione w ciągu 5 lat od odbycia w całości lub przynajmniej w jednej trzeciej kary pozbawienia wolności za przestępstwo z tych samych pobudek lub tego samego rodzaju co poprzednie.

§ 3. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do sumy dwóch lub więcej nie podlegających łączeniu kar pozbawienia wolności, które skazany ma odbyć kolejno; zastosowanie przepisu § 2 następuje, jeżeli chociażby jedno z przestępstw popełniono w warunkach określonych w tym przepisie.

§ 4. Skazanego można — niezależnie od warunków wymienionych w § 1 i w § 3 — zwolnić warunkowo po odbyciu 15 lat pozbawienia wolności.

Art. 3. § 1. W razie warunkowego zwolnienia czas pozostały do odbycia kary stanowi okres próby, który jednak nie może być krótszy niż rok ani dłuższy niż 5 lat.

§ 2. W razie warunkowego zwolnienia skazanego, który odbywa karę więzienia dożywotniego, okres próby wynosi 5 lat.

Art. 4. § 1. Sąd może uzależnić warunkowe zwolnienie skazanego od udzielenia poręczenia przez określoną osobę, organizację społeczną lub instytucję. Poręczenie polega na zobowiązaniu się poręczyciela, że warunkowo zwolniony będzie się stosował do zasad współżycia społecznego, a zwłaszcza nie wkroczy ponownie na drogę przestępstwa.

§ 2. Warunkowo zwolnionego sąd oddaje na okres próby pod nadzór wyznaczonej w tym celu osoby lub instytucji, chyba że ze względu na wyjątkowe okoliczności danego przypadku uzna stosowanie nadzoru za niecelowe.

§ 3. W razie oddania pod nadzór sąd nakłada na warunkowo zwolnionego określony obowiązek stosownego postępowania w okresie próby, w szczególności sąd może nałożyć obowiązek powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, jak również obowiązek wykonywania odpowiedniej pracy zarobkowej, nawet z równoczesnym wskazaniem miejsca pracy.

§ 4. W przypadku odstąpienia od stosowania nadzoru sąd może nałożyć na warunkowo zwolnionego obowiązki wymienione w § 3, jeżeli może to zapobiec popełnieniu nowego przestępstwa.

§ 5. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z właściwymi ministrami określi w drodze rozporządzenia osoby, organizacje i instytucje powołane do udzielania poręczenia, tryb ich powoływania, ich uprawnienia i obowiązki oraz sposób udzielania poręczeń, jak również osoby i instytucje powołane do sprawowania nadzoru nad warunkowo zwolnionymi, tryb ich powoływania, ich uprawnienia i obowiązki oraz sposób wykonywania nadzoru.

Art. 5. § 1. Sąd odwołuje warunkowe zwolnienie, jeżeli zwolniony popełnił w okresie próby nowe przestępstwo z tych samych pobudek lub tego samego rodzaju co poprzednie, a wymierzono mu za nie prawomocnie karę pozbawienia wolności.

§ 2. Sąd może odwołać warunkowe zwolnienie, jeżeli w okresie próby zwolniony narusza zasady współżycia społecznego, w szczególności popełni nowe przestępstwo, choćby inne niż wymienione w § 1, albo jeśli nie wykonuje obowiązku nałożonego na niego w myśl art. 4.

Art. 6. W razie odwołania warunkowego zwolnienia nie zalicza się na poczet odbycia kary okresu spędzonego na wolności.

Art. 7. Karę pozbawienia wolności uważa się za odbyłą, jeżeli odwołanie warunkowego zwolnienia nie nastąpiło w ciągu 6 miesięcy po upływie okresu próby.

Art. 8. § 1. O warunkowym zwolnieniu orzeka na posiedzeniu niejawnym, w składzie jednego sędziego, sąd wojewódzki, w którego okręgu skazany odbywa karę. Na tym posiedzeniu sąd wysłuchuje przedstawiciela administracji więzienia oraz — w razie potrzeby — skazanego. Posiedzenie powinno odbyć się na terenie zakładu karnego. Udział prokuratora jest obowiązkowy.

§ 2. Sąd może orzec o oddaniu warunkowo zwolnionego pod nadzór oraz o nałożeniu na niego obowiązków przewidzianych w art. 4 bądź w postanowieniu o warunkowym zwolnieniu, bądź w odrębnym postanowieniu wydanym w okresie próby; przepis § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 3. Sąd orzeka na wniosek skazanego, jego obrońcy, administracji więzienia, prokuratora lub z urzędu.

§ 4. Na postanowienie o udzieleniu lub odmowie udzielenia warunkowego zwolnienia służy zażalenie prokuratorowi. Termin do złożenia zażalenia wynosi 3 dni, liczy się od daty ogłoszenia postanowienia i jest zawity. Złożenie zażalenia wstrzymuje wykonanie postanowienia o udzieleniu warunkowego zwolnienia.

§ 5. Zażalenie rozpoznaje sąd wojewódzki w składzie trzech sędziów w ciągu 7 dni od daty wpływu zażalenia do sądu.

Art. 9. Wniosek skazanego lub jego obrońcy o warunkowe zwolnienie, złożony przed upływem okresu sześciu miesięcy od wydania przez sąd postanowienia o odmowie udzielenia warunkowego zwolnienia, pozostawia się bez biegu aż do upływu tego okresu.

Art. 10. § 1. O odwołaniu warunkowego zwolnienia orzeka na posiedzeniu niejawnym sąd, który udzielił zwolnienia, po wysłuchaniu w miarę możliwości warunkowo zwolnionego; w posiedzeniu niejawnym ma prawo brać udział również obrońca.

§ 2. Sąd orzeka na wniosek osoby, organizacji lub instytucji, która udzieliła poręczenia, osoby lub instytucji wyznaczonej do sprawowania nadzoru nad warunkowo zwolnionym, na wniosek prokuratora lub z urzędu.

§ 3. Na postanowienie służy zażalenie prokuratorowi i warunkowo zwolnionemu.

Art. 11. W razie odwołania warunkowego zwolnienia nie można ponownie warunkowo zwolnić skazanego od odbycia reszty kary pozbawienia wolności, której odwołanie dotyczyło.

Art. 12. W stosunku do osób skazanych przez sądy wojskowe właściwym do orzekania jest sąd wojskowy, w którego okręgu skazany odbywa karę.

Art. 13. § 1. Traci moc ustawa z dnia 31 października 1951 r. o warunkowym przedterminowym zwolnieniu osób odbywających karę pozbawienia wolności (Dz. U. Nr 58, poz. 399).

§ 2. Skazany, który do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wyróżnił się szczególnie sumienną i wydajną pracą, będzie warunkowo zwolniony najpóźniej, gdy pozostanie mu do odbycia część kary równa okresowi, w którym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wyróżnił się szczególnie sumienną i wydajną pracą.